

7: Mindst to kvinder skal indvælges i saavel lands- som fylkeselektricitetskommissionerne.

I forbindelse hermed sendtes til „Den norske Ingeniør- og Arkitektforening“ følgende henvendelse:

„Kvindernes boligkongres bestaaende av 400 stemmeberettigede kvinder fra det hele land retter herved en indtrængende henstilling til *Den norske Ingeniør og Arkitektforening*, om ved bygning av boliger at ta hensyn til følgende minimumskrav fra kvinderne:

- 1) Der hvor det ikke kan skaffes, hver familie sit eget hus, maa der sørges for at der blir saa faa utvendige rum til fælles bruk som mulig.
- 2) Alle leiligheter skaffes sol og maa kunne gjennomluftes.
- 3) Eget bad og egen utslagsvask til hver leilighet, bekvemt og frostfrit placeret.
- 4) Alle leiligheter forsynes med tilstrækkelige opbevaringsrum for matvarer (spisekammer med direkte lufttilgang og kjælderrum), klæskott, vaskerum, tørkerum.
- 5) Indredning av kjøkken og andre arbeidsrum for husmoren gjøres saa arbeidssparende som mulig.

Efter Boligkongressen

har Fru Kjeldsberg, Formand i Komiteen for Kvindernes Boligkongres, modtaget nedenstaaende Skrivelse fra Hr. Generalsekretær Gierløff, — dateret 25. Maj 1920.

Da hovedstyrets formand er bortreist, tillater jeg mig paa denne uofficielle maate overfor Dem som komiteens formand, overfor hvert enkelt av komiteens medlemmer og komiteens sekretær at fremføre en hjertelig tak for og lykønskning med kvindernes boligkongres. Jeg har været medvirkende ved en god del boligkongresser her og i utlandet, men jeg er fuldstændig sikker paa at denne „Kvindernes boligkongres“ var en av de bedst forberedte, bedst gennemførte og kanske den i sine virkninger mest betydningsfulde av dem alle. Jeg fulgte kongressen ganske nøie fra første stund til sidste, og de mange aldeles ypperlige indlæg saavel som den resolute stemning og ledelse som bar kongressen, kan efter min mening ikke vurderes høit nok.

Naar det ofte heter at de norske kvinder trenger politisk træning og

modning, har denne kongres bestyrket den opfatning jeg for længe siden hat git uttryk for, at som ingen anden sak er boligsaken egnet til at gi kvinderne saadan træning og modning — ja meget mer end det: saasnart en urgammel, omend nu først erkjendt, kvindesak som denne blev gjort til gjenstand for en kvindekongres, utfoldet kvinderne en solid tænkning og social modenhet, en sans for realiteter og et blik for det væsentlige, som virket som en stor og løfterik oplevelse for den som i boligsaken sætter sit største haab til kvindernes fremtidige indsats. Jeg kan heller ikke tro andet end at en saa helt igjennem vellykket kongres som denne, viet dagens store forgrundsproblem, i høj grad maa tjene til at gi vor kvindeverden en øket politisk selvbevidsthed og ansvarbevidsthet i de store samfundsspøragsmaal.

Vil ikke de store kvindeorganisationer gaa sammen om at opnævne en kvindernes permanente boligkomite til at føre saken videre?

Med tak og lykønskning.

Ærbødigst

Chr. Gierløff.

En ung, norsk Dame, Frk. Ellen Rolfsen, konstitueret Bibliotekar ved Drammens Folkebibliotek er blevet ansat ved Nationernes Forbunds Bibliotek. Frk. R. har studeret i Amerika ved Bibliotekarinstituttet i Albany, hendes ny Ansættelse gælder fra 1. Juli og foreløbig vil hun blive bosiddende i London.

En Dom.

Endelig er der blevet afsagt en Dom, der sikkert vil have alle Mødres Billigelse. Sædelighedsforbryderen Frederik Christian Ahner, er, for at have øvet Voldtægt mod en lille 12-aarig Pige, blevet idømt 16 Aars Tugthus.

Den Mor, der har oplevet en saa grufuld Begivenhed, at faa sit Barn hjem, legemlig og sjælelig mishandlet, vil sikkert føle sig mere tryg, naar hun ser, at nu endelig, vil et Menneskedyr blive spærret inde for et Tidsrum, der, forhaabentlig, vil virke afskrækkende paa ligesindede, da Tabet af Frihed vistnok er den stør-

ste Straf, der kan gives den Slags Individider.

Vi, der, saavidt det staar i vor Magt, lader vore Børn vokse op i en ren Luft, har forstaaet, hvorledes den Mor, der saa sit Barn berøvet alle Illusioner, knækket for Livet, maatte føle det, naar nogle faa Aars Indespærring, der vel netop vilde skærpe Lysten til at begynde forfra, naar Forbryderen slap ud, vilde blive Strafen for et Menneskes Ruin.

Ellen Kruuse Poulsen.

Lad os sætte Nøjsomhed i System.

—o—

Kvinderne har opnaaet store Retligheder, men det forpligter, og Tiden er inde, hvor vi maa gaa forud og vise vor Evne og Vilje til samfundsgavnligt Arbejde, og til at tage Samfundets økonomiske Omstændigheder i Betragtning.

Det, der skal redde og styrke Samfundet økonomisk og moralsk, er, at vi alle betragter det som vor uafviselige Pligt for en Tid at nedsætte vort Forbrug til det mindst mulige og yde alt det Arbejde, vi paa nogen Maade formaar.

Kvinderne bør alle som en i 1—2 Aar ofre sig for Samfundet ved energisk Arbejde og ved at nedsætte deres Forbrug til det yderste. Det vil jo medføre, at Priserne paa Varer og Arbejdskraft bliver normale og at Forbrug og Produktion kommer i rimeligt Forhold til hinanden.

Det skulde for os alle i dette Tidsrum være en Æressag at klæde os saa billigt som muligt. Man kunde jo som Arbejdsdragt paa Kontor, i Forretning og i Hjemmet indføre en Slags Uniform og enhver Kvinde med Samfundsfølelse og Forstaaelse af Tidens Alvor, vilde sikkert med Glæde bære en saadan Dragt, og ved sit gode Eksempel bevirke, at Ødselhed og unødigt Pragt for en Tid bandlystes til Gavn for hele Samfundet.

Ligeledes maatte vi i samme Tidsrum formindske Forbruget i Hjemmene, forsage al dyr Selskabelighed, indskrænke os paa alle Maader. Enhver Husstand, der kan, bør udføre alt Arbejdet i Hjemmet uden fremmed Hjælp, og de store Hjem maa indskrænke deres Hjælp til den absolut nødvendige.

Ungdommen og Børnene maa ogsaa nedstemme deres Fordringer og vise